

graadige Ulve løb; men det var heller ikke min Mening, og, har jeg htrret mig paa en saadan Maade, at den berørte Feiltagelse kunde finde Steb, saa beklager jeg det. Min Mening var kun at antyde, hvorledes man kunde tilveiebringe Arbeide, der paa samme Tid kunde være indbringende for Staten og dog have Straffens Charakter, ved at være baade haardt og forbedrende.

Søvrigt maa jeg meget beklage, at det ærede Medlem har opfattet mine Ytringer som en Dabel mod en tidligere Regjering. Det er saa langt fra mig paa nogen Maade blot at ville forsøge paa at udtale nogen Dabel over Regjeringens Optraeden siden 1857 i denne Sag, at jeg tværtimod i høieste Grad skal anerkjende den. Det er den daværende Regjering's Noes og Vre, at den har gennemført Resolutionen af 1842, saa at den i Virkelighed er blevet til Noget, og den Tilstand, som nu er skabt, er langt at foretrække for den Tilstand, som Regjeringen dengang modtog; men, forbi man erkjender, at der er skeet store Fremskridt, kan man nok være berettiget til at fremhæve, at der kan være Mere at gjøre, at man ikke skal blive staaende, men efterhaanden see at komme videre og videre. Jeg skal, inden jeg sætter mig, blot bemærke, at jeg tager Forslaget under Nr. 7 tilbage, idet jeg erkjender — og det har staaet mig klart fra Begyndelsen af —, at det kun er meget usfuldstændigt, idet det, for at faae virkelig Betydning, forudsætter en gennemgaaende Forandring i de følgende Paragrapher. Jeg har imidlertid ikke villet indlade mig paa at gennemføre det videre, fordi det var et møjsommeligt Arbeide, og jeg ikke ventede, at Forslaget vilde gaae igennem. —

Formanden: Det ærede Medlem tager saaledes Forslaget under Nr. 7 tilbage. Jeg forudsætter, at det gjælder begge Alternativer (N yholm: Sa.). Jeg maa derfor spørge, om Noget optager Forslagene Nr. 7 a eller Nr. 7 b (Ophold). Da Ingen optager dem, ere de bortfaldne.

Klein: Uagtet Forhandlingerne over det foreliggende Affnit allerede have varet længe, ja, saa længe, at der utvivlsomt har udbredt sig

en vis Træthed over de tilstedeværende Medlemmer, og uagtet det ikke let er muligt at afvinde de foreliggende Spørgsmaal nogen egentlig ny Side, tør jeg dog haabe, de ærede Medlemmer ville finde det naturligt, at jeg kan ønske, inden vi gaae til Afstemning, at udtale mig om de forskjellige Spørgsmaal, som her ere bragte frem. Det vigtigste af disse er uægteligt Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal afflasse Livsstraffen. Jeg havde troet, at det var overflødigt at udtale sig nærmere derom efter de Udtalelser, der i forrige Møde fremkom i den Henseende, men det ærede Medlem, som egentlig kan siges først at have reist dette Spørgsmaal her i Salen, nemlig Rigsdagsmanden for Odense Amts 3die Valgkreds (Falsen), har idag fremført nogle Bemærkninger og hyderligere forsvaret sin Ansøelse, hvorfor jeg dog troer, det vil være rigtigt endnu at sige nogle saa Dyd om dette Spørgsmaal. Det, man allerførst har at undersøge, naar man vil afgjøre, om man skal beholde Livsstraffen eller ikke, er ganske rigtigt det, om Straffen overhovedet kan forsvares, naar man stiller sig paa det Standpunkt, hvorpaa man bør stille sig, idet man fremtræder som Den, der vil værne om Retsfærdigheden. Det ærede Medlem søgte igjen idag at begrunde sin Ansøelse om, at Livsstraf i og for sig maa' ansees for en uretfærdig og ikke forsvarlig Straf, ved at henvise til en Autoritet, men allerede ved forrige Behandling gjorde jeg opmærksom paa, at en saadan Paaberaabelse ikke var tilstrækkeligt hjemlet. Jeg skal nu atter idag gjøre opmærksom paa, at naar den Autoritet, han paaberaaber sig, ender med at erkjende, at det vistnok ikke kan nægtes, at Nødvendigheden kan kræve, at man endnu bibeholder en Straf, som efter den ideelle Retsfærdighedstheori ikke lader sig forsvare, forekommer det mig at være utvivlsomt erkjendt netop af denne Autoritet, at Livsstraffen ogsaa er berettiget; thi det falder Ingen ind at ville bevare Livsstraffen udover de Tilfælde, hvor det virkelig maa siges at være nødvendigt at bevare den. Livsstraffen finder sin Retsfærdiggjørelse deri, at den virkelig overhovedet maa siges at være nødvendig til Opretholdelse af Statens Sikkerhed, og Grunden til, at dette Hensyn